

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. április 7-én.

Textus: Jakab levele 4. rész 2b-3. verse: „Nem kapjátok meg, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”

Kedves Testvéreim!

Krisztus követő életünknek központi eleme aérés. Az evangéliumokban szinte mindegyik gyógyítási történet azzal kezdődik, hogy valaki odamegy Jézushoz, és kéri, hogy tegyen csodát. Gyógyítsa meg őt, vagy családtagját, vagy valakit, aki kedves neki.érés nélkül, közeledés nélkül Jézus nem nagyon tett semmit. Azt olvassuk az egyik helyen, amikor éppen Názáretben járt, hogy „nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt.” (Mt. 13.58) A csodához, a segítséghez a hitérésére van szükség.

Jézus pedig folyamatosan buzdítja erre a tanítványait. „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek.” (Mt. 7.7) Sőt nem csak aérésről beszélt, hanem arról is, hogy mindaz, amit kérnek, azt meg is adja a tanítványoknak Isten. „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.” (Jn. 15.7) Bármit akartok, kérjétek. Egy másik helyen azt mondta Jézus, hogy a Mennyei Atyától kell kéri az Ő nevében, vagyis olyan bizalommal kell ezt tenni, mint ahogyan a szülőtől kériünk valamit. Jézuson keresztül mi is gyermekei vagyunk Istennek. „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kéri az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn. 16.23) Itt sincsen semmi korlátozás. A legérdekesebb biztatás pedig az, amit a többiek által elmondott ugyanolyan tartalmú imádságról mondott Jézus. „Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám.” (Mt. 18.19) Ha két ember egyetért mindenérésben, akkor Isten azt megadja. Imádkozzunk egyetértésben, Krisztusba vetett hittel, gyermeki bizalommal, és mindent meg fogunk kapni.

Mégis úgy kezdődött ez a felolvasott rövidebb szakasz, hogy „nem kapjátok meg”. Van tehát olyan, hogy valamit nem kapunk meg Istentől? Igen, van. Akkor is, hogyha néha ez fájdalmas, amikor elveszítünk valakit, akit nagyon szerettünk, amikor súlyos beteg lesz az, aki közel áll hozzánk. Látunk olyan háborúkat, amelyek folyamatosak, és nincsen semmilyen előrelépés. Emberek millióit sújtják a nehézségek, a természeti katasztrófák. Esetleg nem sikerül a dolgozat, vagy a felelet, vagy éppen egy vizsga. Nem tudunk úgy helytállni a munkahelyen, ahogyan elgondoltuk. Nem kaptuk meg. Istentől nem érkezett meg az ajándék. Megrendítő ez még hitben járó emberként is. Nincsen eredmény.

Az első kitétel pedig, ami miatt nem kapjuk meg, egészen megdöbbentő. „Nem kapjátok meg, mert nem kéritek”. Micsoda? Jól hallottuk? Van olyan, hogy hívő ember nem kéri Istentől? Itt egy gyülekezetet szólít meg Jakab apostol. Olyan embereket, akik járnak az istentiszteletekre. Akiknek teljesen természetes, hogy Isten erőterében élnek. Még velük is előfordul, hogy nem kérnek.

Képzeljünk magunk elé egy kisebb boltot, ahova, ha bemegyünk, akkor ott az eladótól kéri kell. Majd amikor sorra kerülünk, és megkérdezi, hogy mit adhatok, akkor nem mondunk semmit. Hiába szeretne az eladó odaadni bármit, ami a boltjában van, ha mi nem kériünk semmit. Üres kézzel fogunk az üzletből kijönni.

Ha mindezt Isten világára vetítjük ki, akkor mondhatom, hogy a Mindenható boltjában ott van minden. Ott vannak a csodák is, amelyek átlépik a természeti erőket, amelyek megmagyarázhatatlanok. Amelyekről nem tudjuk, hogy hogyan történtek. Meggyógyul egy beteg, akiről azt mondták, hogy rövidesen meg fog halni. Magasról lezuhan valaki, és életben marad. Balesetet szenved valaki, és a teljesen összetört autóból kiszáll sértetlenül. Isten kínálatában ott vannak ezek a csodák. Aztán ott vannak azok az események, amelyek a világunk rendjére nézve normálisak. Emberek kibékülnek egymással, és helyreáll a kapcsolat. Sikerül jó eredményeket elérni az iskolában. El tudjuk végezni a munkánkat. Mindezeket pedig úgy, hogy a saját lelkületünkből, erőnkől, tudásunkból mindezt nem tartottuk elképzelhetőnek. Mégis megtörtént, mert Isten segített. Isten gazdagsága elképzelhetetlen. Ha azonban nem kéri, akkor nem is fogjuk megkapni. Merjük kéri mindazt, ami fontos nekünk, amiben benne vagyunk. Ne legyen ránk nézve igaz az, amit Jakab itt leírt: „nem kapjátok meg, mert nem kéritek.”

A folytatás sem tűnik sokkal inkább biztatónak. „Ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek”. Nem azt mondta az apostol, hogy van rosszérés, és vannak jóérések. Mondhatnánk, hogy jóérés a másokért elmondott imádság, amikor gyógyulásért, erőért imádkozunk. A magunkért elmondott imádságok, amelyekben hitet, reménységet és szeretetet kéri. Azok a könyörgések, amelyek azt fogalmazzák meg, hogy szeretnénk Krisztusi életet élni. Ezek mind-mind jó imádságok.

Ugyanakkor lehet jóérés az is, amit sok zsoltárban hallunk, hogy Isten bosszúját kéri az imádkozó a másik emberre. Azért jó ez az imádság is, mert bár a tartalma rossz, de nem a saját kezébe veszi a bosszút,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. április 7-én.

az igazságszolgáltatást, hanem Isten kezébe teszi le. Hallgassunk csak meg egy ilyen részletet: „Ételembe mérget tettek, szomjúságomban ecettel itattak. Váljék a saját asztaluk kelepcevé, jólétük idején is csapdává! Homályosodjék el szemük, ne lássanak, tedd a derekukat mindig erőtlenné! Töltsd ki rajtuk bosszús haragodat, izzó haragod érje utol őket! Legyen pusztává szállásuk, sátraiknak ne legyen lakója!” (Zsoltárok könyve 69. rész 22-26. verse) A Szentírásban benne levő imádságról beszélünk, ami tartalmára nézve jó imádság.

Hogyan is mondta akkor Jakab? Azt mondta, hogy rosszul kéritek. Nem megfelelő a lelkület. Nem a tartalommal van a baj, lehet, hogy a világ legjobb kéréséről van szó. Mégis a háttérben lévő lelkület nem megfelelő. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor valakinek megveszünk egy olyan ajándékot, amit valójában mi szeretnénk. Odaadjuk, és lehet, hogy a másiknak is nagy öröm az, amit vettünk, de a háttérben lévő szándék nem az volt, hogy neki jó legyen, hanem az, hogy nekem meglegyen. Ez az, amikor rosszul kérünk valamit. Nem a másik életének a javulása a célunk, hanem a saját életünk javulása. Jó a kérés, mégis rosszul kérjük!

Rosszul kéritek. Csak a saját vágyaitokat tartjátok szem előtt. Ez pedig olyan dolgot idéz elő, amit nem is gondolnánk. Az Istennek elmondott imádságunk valójában nem is Isten akaratát viszi előre, hanem a másik oldalnak, a Sátánnak a pozícióit erősíti. Akkor, hogyha ezt Isten megadná, akkor nem segítene, hanem ártana nekünk. Remélem, hogy mindenki érti, hogy itt miről van szó. Sok mindent azért nem kapunk meg, mert nem a jó célt szolgálná, még akkor sem, hogyha az nekem ideig-óraig jó lenne, hanem ténylegesen rossz célt szolgálna.

Ha emberi síkon kell végiggondolnunk az életünket, akkor ugyanezt látjuk. Alapvetően jó dolog az, hogy feltalálták a műtrágyát. Csakhogy ezzel annyira kizsákmányolták a földet, hogy ami megterem rajta, annak szinte semmi tápértéke nincsen, és a vitamintartalma is szinte nulla. Az is jó dolog, hogy felszántjuk a földet, és megműveljük. Ha azonban a szántást nem követi a vetés, akkor a szél elhordja a termőföldet, és szép lassan a tengerbe kerül az, amin mi az élelmünket termelhetnénk. Csupa jó dolog, ám mégis az ellenkező hatást értük el vele.

Nagyon jól tudom, hogy ezek a példák nem helyettesíthetők bele az imádságainkba, de érzékeltetik azt, hogy még a legjobb dolog, a legjobb szándék is lehet hosszú távon ártalmas. Ezt pedig mi nem tudjuk előre és nem látjuk előre. Azért nem kapjuk meg, mert Isten látja ezeket. Amikor Jakab arról beszél, hogy nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek, akkor ezek mögött a szavak mögött felfedezhetjük a gondoskodó Istent. Azért nem adja meg, mert az nekünk hosszú távon nem lenne jó. Ő látja, hogy mire van szükségünk, hogy fejlődjünk és erősödjünk a hitünkben, és azt adja meg, ami ezt a célt szolgálja.

„Nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek.” Az is ide tartozik, ami igazából bűnös dolog, de mégis kérjük hozzá Isten támogatását. Megtörtént esetről hadd beszéljek. Két házasságban élő ember találkozott. A találkozásban azt élték meg, hogy a másiktól valami olyat kapnak meg, amit a házastársuktól nem. Itt lelki dolgokról beszélek most. Emiatt úgy élték meg, hogy a hitük kiteljesedése lenne az, ha a kapcsolatuk létrejönne. A kapcsolatukért imádkoztak, azért, hogy az jöjjön létre, de Isten erre a kérésre soha nem fog igennel válaszolni. Alapvetően bűnös a szándék. Ahogyan Jézus mondta: ha valaki kívánsággal tekint a más asszonyára, hadd egészítsem ki, hogy a más férjére, az házasságtörést követett el vele a szívében. Ennek ellenére lehet, hogy a szándék megvalósul, de ehhez Isten nem fog asszisztálni.

„Nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek”. A legfontosabb figyelmeztetés, hogy minden olyan kérés rossz kérés, aminek a vége nem az, mint amit Jézus elmondott a Gecsemáné kertben: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” (Mt. 26.39) Ha nem engedem ki a kezemből a törekvéseimet, az akaratomat, a szándékomat, akkor abból nem lesz jól elmondott kérés.

Jól ugyanis akkor kérünk, ha mindent Istenre bízunk. Természetesen elmondhatjuk mindazt, ami a lelkünkben van. Megfogalmazhatjuk minden gondolatunkat. Az imádságnak minden egyes esetben Isten előtti alázatban kell elhangoznia. Abban a gondolkodásban, hogy elfogadom mindazt, amit Isten ad nekem. Tudom, hogy mit szeretnék, de nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy a Mindenható akaratát valósuljon meg.

Jól akkor fogok kérni, ha biztos vagyok abban: az a legjobb, amit Isten ad nekem. Legyünk hát minden napon ilyen imádkozók, hogy a kéréseink meghallgatásra kerüljenek. Ne felejtjük el azt, amit az egyik énekünkben így fogalmazunk meg: „Mind jó, amit Isten tészén, szent az ő akaratja. Ő énvélem is úgy tégyen, mint kedve néki tartja. Ő az Isten, ki ínségben az övéit megtartja, hát légyen, mint akarja.” (272. dicséret 1. vsz.)

Amen!